

Naval tu šrajtofli!

Autor: Michael McGregor

Jedním z nejotravnějších trendů hollywoodské produkce je čím dál větší množství „pokračování“ úspěšných filmů, které jsou natáčeny čistě jen se záměrem vykřesat co nejvíc peněz a přitáhnout co nejvíc diváků do kin. Jedním z posledních a možná nejtrapnějších příkladů je film **300: Vzestup říše**, což má být pokračováním identitární klasiky **300: Bitva u Thermopyl**. Už pozadí filmu nám mělo napovědět, že v tomto případě půjde jen o další hollywoodskou židovinu – geniální výtvarník a autor původní komiksové předlohy **300** Frank Miller se neúčastnil produkce a film **přímo nečerpá** z žádného jeho díla a i původní režisér Zack Snyder se přesunul do role producenta (& spoluautora scénáře – pozn. DP) a film přenechal zcela neznámému režisérovi.

Kvalitu tohoto díla můžete teoreticky porovnat s nejslabší výběrovkou vaší oblíbené kapely. Je tam pár skladeb, které si pamatujete a máte rádi, avšak album nedrží pohromadě a navíc tam zařadili i sklady ze sračkovitého období skupiny. Otázkou je, proč byste si měli kupovat tuto neumětelskou slátaninu, když si můžete koupit plnohodnotné album?

Je zbytečné zmiňovat, že film **300: Vzestup říše** není zrovna práce génia, bez ohledu na to, že kopíruje bezpočet situací i estetiku původního filmu. **Vzestup říše** tupě napodobuje vše z úspěšné prvotiny. Hlavní hrdina **Themistoklés** se snaží získat podporu od váhajících Athén proti Peršanům – dostane jenom hrstku mužů a pár lodí. I přestože čelí mnohonásobné přesile, poráží v jedné bitvě za druhou perské loďstvo a pak... a to je vlastně v kostce veškerý děj filmu. Máme zde slaboduchou vedlejší zápletku, která je o pomstě dvou hlavních zlosynů proti Themistoklovi a dočkáme se i nejunylejší smrti na stříbrném plátně, kdy otec umírající synovi v náručí vyvolá asi tolik emocí, jako uhynutí vaší první akvarijní ryby. Navrch jsme svědky neuvěřitelně trapné násilné sexuální scény, zahrnující padoucha a hlavního hrdinu, která naprosto postrádá smysl a navíc vás přiměje na několik dní zvažovat celibát.

Jo, a nakonec se zjeví Sparta se svým mocným námořnictvem – i když jedním z pilířů spartské identity byla jeho naprostá absence a velí mu Leonidova manželka, což je úplný nonsens. Vzhledem k tomu, že před tímto klimaxem vidíme scénu, kde zflikované athénské námořnictvo nasadí proti Peršanům svou tajnou zbraň (náповěda: jde o Themistokla na koni, pádícího námořní bitvou), hádám, že tvůrci filmů počítají s tím, že mozky odložíme v šatně.

Film je poset dalšími logickými i dějovými nedostatky, jejichž odhalení ale ponechám na čtenáři – film totiž nebyl úplně otrěsný zážitek, protože si přenesl z původní „300“ úžasnou estetiku a triumfální akci. Rasový podtón byl poněkud utlumen, stále ale pozorujeme bílé Evropany bránící svou domovinu proti snědým orientálním hordám. A díkybohu alespoň za to,

že nás tvůrci ušetřili klasického klišé: přátelského Etiopana, který si našel cestu na athénskou trirému, aby se stal vtipným Themistoklovým parťákem a tak můžeme tvůrcům filmu poděkovat, že nás ušetřili alespoň této trapnosti.

I když měl film i dobré momenty, byl studený a odtažitý a nikdy mě nepřiměl starat se o zdar athénské věci – oproti tomu po 300 jsem mě chuť popadnout kopí a štít a postavit se na obranu evropské civilizace. Výběr sklady podbarvující závěrečné titulky pak dokreslil nepochopení Millerovy vize a celkového nedostatku zájmu o téma filmu – při odchodu ze sálu se nám do uší linou rytmy protiválečné skladby Black Sabbath „War Pigs“, zatímco na plátně stále pokračuje bitevní řež. Jsou ti chlapi, kterým jsme dvě hodiny drželi palce stejné „válečné svině“ jako Peršané? Podle mě se výběr závěrečné skladby nikdo podrobněji nepromýšlel – jedině tak si ho dokážu vysvětlit – což jen podtrhuje nedostatek snahy o jednotné vyznění celého díla.

Ale opustme vzletné označení „dílo“ a nalijme si čistého vína: jde jen o vcelku snesitelný pokus vytáhnout z kapes diváků nějaké peníze.

Recenze Michaela McGregora **Cashing on 300** vyšla na stránkách Radix Journal 21. března 2014.